

ความเป็นมาและความสำคัญของหัวข้อการวิจัย

เป็นที่น่าสังเกตว่าในระยะ 2-3 ปีหลังนี้ การสอนภาษาต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไป เพราะการวิวัฒนาการอย่างกว้างขวางของวัสดุอุปกรณ์การสอนใหม่ ๆ ที่น่าสนใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งโสตทัศนศึกษา และการสอนที่มีแนวโน้มจะให้เด็กสามารถนำภาษานั้นไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ ทำให้ครูสอนภาษาต่างประเทศต่างก็พยายามปรับปรุงเปลี่ยนแปลงบทเรียน เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดของนักเรียนมากขึ้น¹

นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์ในปัจจุบันต่างก็เห็นความสำคัญของการสอนภาษาต่างประเทศแบบใหม่ คือ เน้นในการฝึกทักษะทั้งสี่คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน พร้อมทั้งเนื้อหาที่เป็นองค์ประกอบของภาษา 3 อย่าง คือ เสียง ศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์โดยการสอนรวมกันไป ซึ่งจะเห็นได้จากหนังสือเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก

พี. เกอร์รี่ (P. Gurrey)² ได้กล่าวถึงการสอนภาษาต่างประเทศไว้ว่า

In planning to develop the four language abilities, the aims of teacher throughout a course will be to teach new words, and so build up a varied well-balanced vocabulary; to teach new grammatical forms, usages, construction patterns, and to have these elements of language used to express whatever the pupils have read or otherwise have in mind.

¹E.C. Wragg, "Interaction Analysis in the Foreign Language Classroom," The Modern Language Journal, (February, 1970), p. 116.

²P.Gurrey, Teaching English as a Foreign Language (London : Lowe and Brydone, 1955), p. 7.

ชาร์ลส ซี. ฟรีส (Charles C. Fries)³ ได้กล่าวสนับสนุนการสอนภาษา
ต่างประเทศไว้ดังนี้

A person has learned a foreign language when he has thus first, within a limited vocabulary, mastered the sound system (that is when he can understand the stream of speech and achieve an understandable production of it) and has, second, made the structural device (that is, the basic arrangement of utterances) matters of automatic habit.

นอกจากนี้ แมรี ฟินอคชิอาโร (Mary Finocchiaro)⁴ ยังได้กล่าวถึง
การสอนภาษาต่างประเทศโดยการเน้นถึงการสอนเรื่องศัพท์และไวยากรณ์ไว้ว่า

The sounds of the language should receive priority not sounds in isolation, but sounds in authentic expressions and sentences spoken with the intonation and rhythm which would be used by a native speaker. Learners should be shown, through number of examples what the 'system' of new language is and how it operates. They must (acquire) the language signal of 'Code' - the sound system, the grammar and the vocabulary which will permit them to engage in communication.

สำหรับประเทศไทยนั้น การสอนภาษาต่างประเทศซึ่งได้แก่ภาษาอังกฤษแก่นักเรียน
ก็มุ่งจะให้มีความรู้และทักษะต่าง ๆ คือ ต้องฟังเข้าใจ พูดได้โดยออกเสียงที่ถูกต้อง อ่าน
ออกเสียงได้ อ่านในใจได้ และเขียนได้ถูกต้องตามควรแก่ชั้น ตลอดจนให้มีความรู้ทาง

³Charles C. Fries, Teaching and Learning English as a Foreign language (Ann Arbor: University of Michigan Press, 1948).
p. 3.

⁴Mary Finocchiaro, Teaching Children Foreign Languages,
(New York: McGraw-Hill Book Company, 1964), p. 23.

ไวยากรณ์ที่เป็นประโยชน์ในการใช้ภาษา และรู้ลักษณะของภาษาอังกฤษที่เป็นมูลสารตาม
สมควร⁵ ซึ่งมีรายละเอียดของรายการสอนดังนี้⁶

การฟังและการพูด

1. ฟังให้สามารถฟังเรื่องราวหรือข้อความที่เจ้าของภาษาพูด และสามารถพูดตอบ
โต้ตามสมควรแก่ชั้น
2. ฟังให้สามารถนำศัพท์ และกระสวนจากหนังสือเรียนมาใช้ในการพูดให้ดีขึ้นกว่า
เดิม
3. ฟังให้สามารถเล่าเรื่อง ถาม และโต้ตอบ เกี่ยวกับเรื่องรอบ ๆ ตัว และเรื่อง
ในหนังสืออ่าน โดยพูดและออกเสียงใหญ่ถูกต้องและชัดเจน
4. ฟังให้รู้จักใช้ถ้อยคำที่สุภาพ
5. ให้นำศัพท์และกระสวนแบบง่าย ๆ ที่นักเรียนอาจมีโอกาสดำเนินจากการอ่าน
การฟังวิทยุ การดูโทรทัศน์ การดูภาพยนตร์ มาฝึกบ่อย ๆ เพื่อนักเรียนจะได้เห็นความ
สัมพันธ์ของภาษาที่เรียนกับสิ่งแวดล้อม และเข้าใจประโยชน์ของภาษานั้น

5 ความมุ่งหมาย

5. เพื่อบรรลุความมุ่งหมายดังกล่าว จึงให้มีความรู้และทักษะดังต่อไปนี้
 - ก. ต้องฟังเข้าใจ พูดโต้โดยออกเสียงที่ถูกต้อง อ่านออกเสียงได้ และ
อ่านในใจได้ และเขียนได้ถูกต้องตามควรแก่ชั้น
 - ข. ให้มีความรู้ทางไวยากรณ์ที่เป็นประโยชน์ในการใช้ภาษา และรู้ลักษณะ
ของภาษาอังกฤษ ที่เป็นมูลสารตามสมควร.

กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.1-2-3)
พุทธศักราช 2503 (พระนคร: ศุภสภา, 2509), หน้า 9.

⁶เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

การอ่าน

1. ฝึกให้สามารถอ่านหนังสือที่กำหนดให้เข้าใจและออกเสียงได้ถูกต้องตาม

สมควร

2. ฝึกให้อ่านหนังสือที่อยู่ในระดับความยากง่ายเท่าหนังสือเรียนให้เข้าใจได้

ควยตนเอง

3. ฝึกให้อ่านและเข้าใจป้ายชื่อสิ่งของ ป้ายประกาศที่เห็นอยู่บ่อย ๆ และ

ฉลากยา

4. ให้อ่านบทประพันธ์ที่กำหนดให้ถูกต้อง และเข้าใจความหมายของบทประพันธ์นั้น และส่งเสริมให้ท่องจำบางตอน เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนวรรณคดีในชั้นต่อไป

5. ชี้แจงให้เข้าใจลักษณะของคำในภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยในการอ่านให้สะดวก และชี้แจงให้เข้าใจลักษณะของประโยคควย

6. จัดชั่วโมงให้เข้าอ่านหนังสือภาษาอังกฤษในห้องสมุด โดยมีครูแนะนำและ

ควบคุม

การเขียน

1. ฝึกหัดคัดลายมือ โดยกวาดชั้นความสะอาด ความเป็นระเบียบ และความชัดเจนของตัวอักษร และเขียนคำได้ถูกต้อง

2. ฝึกให้รู้จักใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายคำพูดเท่าที่จำเป็น

3. ฝึกให้สามารถเขียนตามคำบอก ซึ่งมีความยากง่ายเสมอหนังสือเรียน

4. ฝึกให้รู้จักตั้งคำถาม ทอบคำถาม และแต่งประโยคง่าย ๆ ได้

5. ฝึกให้รู้จักเขียนเรื่องสั้น ๆ โดยใช้ศัพท์และกระสวนที่เรียนมาแล้ว

6. ให้นำศัพท์และกระสวนที่นักเรียนอาจมีโอกาได้พบในการอ่าน การฟัง มาฝึกเขียนให้มีความชำนาญยิ่งขึ้น

7. ให้อ่านจดหมายถึงชาวต่างประเทศ เล่าถึงสิ่งที่น่าสนใจได้ และรู้จักเขียนแบบฟอร์มการเขียนจดหมายธุรกิจง่าย ๆ

8. ฝึกให้รู้จักถอดถายความหมายในภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง

ไวยากรณ์

ก. ไวยากรณ์ในชั้นนี้ไม่นับเป็นวิชาหนึ่งต่างหากจากทักษะทั้งสี่ นับเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับทักษะโดยใกล้ชิด มีความสัมพันธ์กับทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียนเท่า ๆ กัน จะแยกจากกันไม่ได้ ไวยากรณ์ในชั้นนี้เป็นไวยากรณ์สำหรับใช้ในภาษา (functional grammar) จะต้องคอย ๆ ขนานกันไปกับศัพท์และกระบวนที่เรียนในชั้น ควรให้เข้าใจแบบสร้างในหนังสือเรียนให้มากที่สุดที่จะทำได้ และให้ฝึกแบบสร้างที่เป็นมูลสาร คั่งลำดับมาให้เป็นสังเขป เพื่อใช้ในการพูดและเขียนได้อย่างถูกต้อง

จากความมุ่งหมายและรายการสอนภาษาต่างประเทศ จะเห็นว่าประเทศไทยเรามีแนวโน้มที่จัดการสอนภาษาต่างประเทศแบบเน้นการฝึกทักษะทั้งสี่ ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน เขียน พร้อมทั้งให้นักเรียนได้รู้ถึงเนื้อหาของประกอบของภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงสร้างไวยากรณ์เป็นสำคัญ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงบทเรียนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ใ้กว้างไว้

เนื่องจากผู้ที่อยู่ในวงการศึกษามาเริ่มตื่นตัวเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศแบบเน้นการฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ของผู้เรียนกันในระยะไม่กี่ปีหลังมานี้เอง ตามโรงเรียนต่าง ๆ แม้แต่ในกรุงเทพมหานคร เองก็ยังมีครูที่เคยชินกับการสอนภาษาอังกฤษแบบให้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์และการแปลอยู่เป็นจำนวนมากน้อย แมว่าครูเหล่านั้นจะผ่านการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นการฝึกทักษะทั้งสี่แล้วก็ตาม ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่า ในการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูมีแนวโน้มที่ใช้เวลาในการฝึกทักษะทั้งสี่ตามความมุ่งหมายที่วางไว้ในหลักสูตรมากน้อยอย่างไร โดยใช้การสังเกตการสอนอย่างมีระบบ (Systematic Observation) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพราะการสังเกตการสอนโดยตรงและให้ข้อวิจารณ์นั้นมีลักษณะเป็นอัตนัย (Subjective) มาก และไม่สามารถบอกปริมาณความมากน้อยของพฤติกรรมและกิจกรรมต่าง ๆ ได้ (ไม่คอยมีลักษณะเป็น Quantitative) ซึ่งผู้สังเกตจะต้องใช้วิจารณญาณ การตีความหมาย และการตัดสินใจของตนเองเป็นหลักในการให้ข้อวิจารณ์และข้อเสนอแนะ การสังเกตการสอนอย่างมีระบบจะสามารถระบุปริมาณความมากน้อยของพฤติกรรมต่าง ๆ ในห้องเรียนได้ และมีความเป็นปรนัยสูง เพราะไม่ว่าผู้สังเกตการสอนจะเป็นใครก็ตาม ก็จะสามารถประเมินผลการสอน

จากพฤติกรรมที่ได้บันทึกไว้ได้อย่างคล้อยคลึง หรือเหมือนกันมากที่สุด?

จากการสังเกตการสอนอย่างมีระบบนี้ จะทำให้ทราบพฤติกรรมและกิจกรรมในการเรียนการสอนของครูและนักเรียน ตลอดจนจำนวนเวลาที่ครูและนักเรียนใช้ในพฤติกรรมและกิจกรรมแต่ละอย่าง ดังนั้น การศึกษาเวลาที่ครูใช้ในการเรียนการสอนนั้นจะช่วยให้ทราบถึงปริมาณความมากน้อยของพฤติกรรมและกิจกรรมการสอนของครู นั่นคือทำให้ทราบถึงวิธีการสอนของครูว่าสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาต่างประเทศที่วางไว้ในหลักสูตรหรือไม่ และผลการวิจัยที่ได้อาจจะใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาการใช้เวลาของครูและนักเรียนในชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้ คือ

1. ศึกษาเวลาที่ครูใช้ในการสอนเนื้อหาวิชาและกิจกรรมภาษา ดังนี้
 - ก. เวลาในการสอนเสียง
 - ข. เวลาในการสอนศัพท์
 - ค. เวลาในการสอนโครงสร้าง
 - ง. เวลาในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - จ. เวลาในการสอนเขียนเรียงความ
 - ฉ. อื่น ๆ
2. ศึกษาเวลาที่ครูและนักเรียนใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้
 - ก. เวลาที่ใช้เกี่ยวกับระเบียบวินัยในห้องเรียน
 - ข. เวลาที่ใช้เกี่ยวกับคำสั่ง
 - ค. เวลาที่ใช้ในการเขียนกระดาน

⁷ ชีรชัย ปุณโชนิ; "การสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนอย่างมีระบบ," วารสารครูศาสตร์, ปีที่ 2, ฉบับที่ 5-6 (สิงหาคม-พฤศจิกายน, 2515), หน้า 38-39.

- ง. เวลาที่ใช้ในการอธิบายและแปล
- จ. ช่วงเวลาเียบต่าง ๆ และเวลาที่ใช้ในกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวกับบทเรียน
3. ศึกษาเวลาที่นักเรียนใช้ในการฝึกทักษะ
- ก. เวลาที่ใช้ฝึกทักษะการฟัง
- ข. เวลาที่ใช้ฝึกทักษะการพูด
- ค. เวลาที่ใช้ฝึกทักษะการอ่าน
- ง. เวลาที่ใช้ฝึกทักษะการเขียน
4. ศึกษาความมากน้อยของเวลาในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยในการเรียน

การสอน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้มีขอบเขตคือ

1. ศึกษาเฉพาะการใช้เวลาของครูสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานครตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้
2. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ สุ่มจากครูสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญโรงเรียนรัฐบาล 4 โรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญโรงเรียนราษฎร์ 4 โรงเรียนมัธยมแบบประสม 1 โรงเรียน และโรงเรียนสาธิต 1 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 คน รวมทั้งสิ้น 10 คน
3. เนื่องจากในประเทศไทยยังไม่มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เวลาของครูสอนภาษาต่างประเทศเลย ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องสร้างแบบรวบรวมข้อมูลขึ้นเอง โดยอาศัยจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาต่างประเทศจากหลักสูตร และโครงการสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และหนังสือเกี่ยวกับการสอนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ประกอบกับข้อมูลที่ได้จากการทดลองเข้าสังเกตการสอนของครูก่อนทำการสังเกตจริง ตลอดจนได้รับคำแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมจาก อาจารย์ Thomas A. Durr ศึกษานิเทศวิชาภาษาอังกฤษ กรมสามัญศึกษา

สมมติฐานในการวิจัย

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ครูสอนภาษาอังกฤษมีแนวโน้มที่จะใช้เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละชั่วโมงของการเรียนการสอนในการให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน และการสอนเกี่ยวกับความรู้ทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบเก็บรวบรวมข้อมูลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง บรรจุพฤติกรรมและกิจกรรมซึ่งน่าจะมีในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ และสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการบันทึกเวลาที่ครูและนักเรียนใช้ในการเรียนการสอนตามวัตถุประสงค์ได้จริง
2. วิธีการศึกษาที่ใช้การสังเกตการสอนอย่างมีระบบ เป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุดในการใช้เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาเวลาที่ใช้ และผลที่ได้จากการบันทึกนั้น เป็นตัวเลขที่เป็นปรนัย และเชื่อถือได้

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

การวิจัยนี้อาจมีความคลาดเคลื่อนเนื่องมาจากการเก็บรวบรวมข้อเท็จจริง เพราะผู้วิจัยไม่อาจสังเกตการสอนของครูเป็นจำนวนมากได้ ประกอบกับช่วงเวลาที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตการสอน เป็นช่วงระยะปลายปี ซึ่งโรงเรียนบางแห่งสอนจบหลักสูตร และเริ่มทบทวนบทเรียนแล้ว ฉะนั้น ผลของการศึกษาอาจจะไม่ใช่เวลามาตรฐานที่ครูสอนภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานครใช้ในการสอนจริง

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

ผู้วิจัยคาดว่าประโยชน์ที่จะได้รับจากผลการวิจัยครั้งนี้คือ

1. ข้อเท็จจริงที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะช่วยเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. ผลการวิจัยครั้งนี้อาจจะช่วยให้ขอคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

3. วิทยานิพนธ์ฉบับนี้อาจเป็นแนวทางของครูหลังที่สนใจที่จะทำการค้นคว้าวิจัยต่อไป

คำจำกัดความของการวิจัย

เวลาในการสอน หมายถึง เวลาในคาบที่กำหนดในตารางสอน เช่น 60 นาที, 55 นาที, หรือ 50 นาที

เวลาที่ครูทำการสอนจริง หมายถึง เวลาในคาบที่เริ่มต้นตั้งแต่ครูเข้าห้องสอน จนถึงเวลาที่ครูออกจากห้องเมื่อหมดเวลาสอน

เวลาในการสอนเสียง หมายถึง เวลาในคาบที่ครูใช้สอนเสียง คือ การออกเสียงพยัญชนะ สระ (Pronunciation) การเน้นน้ำหนักคำ (Word Stress) และการออกสำเนียงในประโยค (Intonation)

เวลาในการสอนศัพท์ หมายถึง เวลาในคาบที่ครูใช้สอนศัพท์ คือ การนำเข้าสู่คำศัพท์ ที่จะสอน การให้ออกเสียงคำ การให้สะกดคำ การให้ความหมายของคำ และการใช้คำในประโยค

เวลาในการสอนโครงสร้าง หมายถึง เวลาในคาบที่ครูใช้สอนโครงสร้าง ไวยากรณ์ คือ การนำเข้าสู่ส่วนของที่สอน การให้ตัวอย่าง การสรุปกฎเกณฑ์และความหมายของส่วน และการฝึกใช้ส่วนนั้น ๆ

เวลาในการสอนอ่าน หมายถึง เวลาในคาบที่ครูใช้สอนอ่านเพื่อความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านจากหนังสือ หรือวัสดุประกอบการเรียนการสอนอื่น ๆ

เวลาในการสอนเขียน หมายถึง เวลาในคาบที่ครูใช้สอนเขียนเรียงความ และจดหมายต่าง ๆ

เวลาที่ใช้เกี่ยวกับระเบียบวินัยของห้องเรียน หมายถึง เวลาในคาบที่ครูใช้ในการกล่าวหรือลงโทษนักเรียนที่ฝ่าฝืนวินัยของห้องเรียน

เวลาที่ใช้เกี่ยวกับคำสั่ง หมายถึง เวลาในคาบที่ครูใช้ออกคำสั่งต่าง ๆ

เวลาที่ใช้ในการเขียนกระดาน หมายถึง เวลาในคาบที่ครูใช้ในการเขียนกระดาน

เวลาที่ใช้ในการอธิบายและแปล หมายถึง เวลาในคาบที่ครูและนักเรียนใช้ในการ

การอธิบายความและแปลความหมาย

ช่วงเวลาเงียบ หมายถึง เวลาในคาบที่ไม่มีพฤติกรรมเป็นคำพูด ยกเว้นขณะที่เด็กฝึกทักษะการเขียน

กิจกรรมที่ไม่เกี่ยวกับบทเรียน หมายถึง คำพูดหรือพฤติกรรมหรือกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวกับบทเรียนหรือเนื้อหาวิชาที่เด็กกำลังเรียนอยู่ เช่น ครูพูดถึงเรื่องการสอบ ครูเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในคาบนั้น ๆ

เวลาที่ใช้ในการฝึกทักษะการฟัง หมายถึง เวลาที่นักเรียนได้ฟังครู เพื่อน หรืออื่น ๆ เช่น เครื่องบันทึกเสียง พูดหรืออ่านภาษาต่างประเทศเฉพาะเนื้อหาที่ตั้งเป้าหมายที่จะฝึกทักษะการฟัง

เวลาที่ใช้ในการฝึกทักษะการพูด หมายถึง เวลาที่นักเรียนได้พูดภาษาต่างประเทศ คือการพูดตามครูหรือโต้ตอบกับครู โดยไม่ได้อ่านจากหนังสือหรือบนกระดาน หรือวัสดุใด ๆ ขณะพูดตามหรือโต้ตอบครู

เวลาที่ใช้ในการฝึกทักษะการอ่าน หมายถึง เวลาที่นักเรียนได้อ่านภาษาต่างประเทศ คือ การอ่านออกเสียง อ่านในใจ และการอ่านตามครูหรือโต้ตอบกับครูโดยอ่านจากหนังสือหรือกระดานคำหรือวัสดุใด ๆ ขณะพูดตามหรือโต้ตอบครู รวมทั้งการอ่านเวลาทำแบบฝึกหัดปากเปล่า และตรวจการบ้านปากเปล่าด้วย

เวลาที่ใช้ในการฝึกทักษะการเขียน หมายถึง เวลาที่นักเรียนได้เขียนภาษาต่างประเทศ คือ การเขียนลงสมุด หรือบนกระดาน หรืออื่น ๆ เช่น แผนกระดาษ หรือกระดาษคำถาม เป็นต้น.